

Herre, som i högden bor!
Låt vår Enke-Drottning stor,
Kraftig tröst af Dig få röna
Och Dess tålamod belöna!

Jehova! Din Magt omgifwe
Hertig CARL, vår frögd, vårt hopp!
Hertiginnans Tröstar' blifwe
Fyll vår hjertans önskan opp!
Styrk vår FREDRIC ADOLPHS Sjal,
Och Prinsefångs äfventväl!
Derom, enigt allihopa,
Herre Gud! wi Dig anropa.

GS 1748

Undersäteligt
Sorge = Qwåde

Wid

Högstsalig

Hans Kongl. Maj:ts

Glömdärdigst i Äminnelse,

Konung

GUSTAF den 3:djes

Sweriges, Göthes och Wendes Konung,
Arfwinge til Norrige, Hertig til
Schleswig, Hollstein m. m.

Solenne Begravnings = Act

I Stockholm,

Den 14:de Maji 1792.

Tryckt i Örebro, 1792.

Sjungen som: Sion flagar med stor smärta ic:

Herren har oss hårda slagit,
Såndt oss plågor från sin Borg,
Up til sig sin Smorda tagit,
Här qwarlemnad oss i sorg.

Intet qwal är likt vår nöd = = =

Öga gråt och hjerta blöd!

Swåra wi vår Gud misshagat
Medan han så strängt oss agat.

Den som oss alt godt har unnat
Och i sielfwa werket gjordt,
Har man nå'n sin frukta funnat
Att i fredslugn, på slikt ort,

Under ofkulds tidsfördrif,
Hans för oss så dyra Lif
Skulle ondskans pilar njuta
Och Hans dag så snart sig sluta!

Dock är det en tröst i nöden
Att Monarchen strax ej dog,
Utan del i våra öden
Under sina plågor tog.

GUSTAF ADOLPH, CARL vår Prins,
Gud ske låf! än bland oss fins.
Hwad de för vårt väl uträtta,
Sorgebördan swär skal lätta.

Låt oss GUSTAFS tid beståda,
Från Hans Barndom, til Hans Graf,
Hur Gud Honom tacks benåda,
Att Han tidigt hopp oss gaf,

Tidigt

Tidigt Pindi högd uphann,
Tidigt allas hjertan wann;
Tidigt blef Han allmänt ärad,
Tidigt utaf sorg beswärad.

Sedan döden hådanryckte
Konungen, Hans Dyre Far,
Kronan tidigt Honom tryckte;
Mer et Folk som söndrat war:
Men i hög tid frälst det blef,
Enär Sjuttitwå (1772) man skref;
Det war GUSTAF, Gud förlånte
Nåd, at Han Sit Folk förente.

Städse har Han oss regerat,
Mildt, som Far och stort, som Kung,
Hjelpit det gamla, nytt funderat,
Aldrig ansett mödan tung,

Intil

Intil många tunnor guld,
Inkomst ökat, minskat skuld;
Rikets Krigsmagt Han förbättrat,
Englat orätt, wäldet fjättrat.

Dwän sådant högt förtrytte
Som tog många lömska steg,
Hwilka snart vårt lugn förbytte;
Dock war ej vår sällhet feg.

GUSTAF, Hjeltars estersøn,
Tog Sin hjelp högst öfwer skyn,
Stridde tappert, Segrar skörda,
Tills wi Gud för frid fick wörda.

De, trolöse, som beflagligt
Undanröjdt så dråplig Kung,
Hwilken styrkt Sit Folk så lagligt,
Täligt burit Kronan tung.

Långt

Långt från Hjeltens Thron och Bår,
Nu, för sent sig ångra får,
Dro ha de städ's i tiden,
Han uphögder är i friden.

Nu bland Himla-hjeltars skara
GUSTAFS Andra fröjdar sig,
Äran, Han förtjent, skal wara
På vår jord odödelig.
Wördom, tyksom GUSTAFS hjät!
För så älskwärdt Malesfät,
Skal vår kärlek ewigt brinna,
Skönt wi nu blott skuggan finna.

Himlen tröste och beware
GUSTAF ADOLPH, Swerges Kung,
Och til sensta ålder spare,
Denne Wasa-Telning ung!

HER